

COM CONSTRUIR EL COMPONENT POLÍTIC PER AVANÇAR CAP A UN BLOC HISTÒRIC TRANSFORMADOR?

FLOREN
AOIZ
MONREAL

MEMBRE DEL CONSELL
NACIONAL DE SORTU I DIRECTOR
DE LA FUNDACIÓN IRATZAR.

TEMPS DE NOVES COMPLICITATS SOBIRANISTES

Recentment em va correspondre realitzar una presentació a l'Escola de formació virtual organitzada pel Fòrum de fundacions sobiranistes dels pobles avui subordinats al Regne d'Espanya. Aquest fòrum va tenir el seu origen a una inquietud de Miquel Roselló, que va anar prenent forma amb la progressiva adhesió de diferents entitats, algunes d'elles associades a partits o coalicions signants dels acords de la Llotja de Mar, unes altres no. Actualment, reuneix fundacions i espais similars de partits, sindicats, moviments socials... i tot indica que la xarxa continuarà creixent. Fins ara, a més, hem estat capaços de gestionar les nostres discrepàncies sense deixar de treballar en comú, competint electoralment o mantenint posicions i discursos diferenciats alhora que intensificàvem els nostres llaços. Tot això entorn d'una idea clara: enfortir el sobiranisme d'esquerres, això és, emancipador.

Per què començo la meua reflexió explicant això? És senzill: perquè el camí es fa en caminar i hem de felicitar-nos que en la relació entre els sobiranismes dels pobles de l'estat espanyol, ja hem anat molt més allà de les declaracions d'intencions. Permeteu-me que parafrasegi a José María Aznar balbotejant amb el seu particular accent texà "estem treballant en això". Així és i, encara que quedi molta feina al davant, bé podem veure com un salt qualitatiu l'establiment d'unes connexions que no existien fa uns anys i que fins i tot podrien haver-nos semblat impossibles fa un parell de dècades, per exemple.

Els moviments sobiranistes hem tingut sempre com a repte desenvolupar les nostres pròpies escales i referències espacials i temporals. La subalternitat d'un poble s'expressa en termes de la perspectiva espacial-territorial del o dels estats dels quals depèn. Per

això, l'afirmació de la mateixa espacialitat i temporalitat constitueix un acte d'insubordinació sense el qual és impossible imaginar un canvi en les relacions de poder: has de combatre l'escala temporal-espacial de qui et subordina i enfortir la teva pròpia.

D'altra banda, l'esquerra europea històrica ha estat poc inclinada davant els moviments d'alliberament nacional o sobiranismes dels pobles sense estat en el continent. En el millor dels casos podien acceptar com a progressista un combat per la llibertat com a poble en una "colònia", però mai en estats com França o Espanya. I en el millor dels casos, deia, perquè el PCF va tenir una posició nefasta en la guerra d'alliberament d'Algèria. És per això que els moviments sobiranistes d'esquerres han hagut de bregar, a més d'amb la pressió centralitzadora dels estats, amb la d'aquests corrents que, en nom de la unitat

de classe, l'internacionalisme proletari o el cosmopolitisme de la ciutadania del món, els desautoritzaven com a petits burgesos, contraposant demandes "materials" i "identitàries". Es tractava, en realitat, de la mateixa batalla contra el relat dels estats subordinadors, però aquesta vegada gestionat -com si es tractés d'una subcontracta- per aquestes forces suposadament d'es-

querra. La lluita d'alliberament nacional implicava així també la insubordinació davant l'esquerra metropolitana i el seu nacionalisme banal disfressat d'antinacionalisme. La forma que aquest combat ha pres històricament ha estat entre marc nacional i marc estatal i, com sol ocórrer amb els clivatges tan marcats, ha arribat a sedimentar-se un profund rebuig al marc estatal en l'àmbit sobiranista. Aquest rebuig s'ha projectat sempre sobre la possibilitat d'aliances entre diferents agents sobiranistes, d'una manera més que comprensible. La possibilitat d'una aliança sobiranista plantejava una certa contradicció

**"ELS MOVIMENTS SOBIRANISTES
HEM TINGUT SEMPRE COM A
REpte DESENVOLUPAR LES
NOSTRES PRÒPIES ESCALES I
REFERÈNCIES ESPACIALS I
TEMPORALS"**

